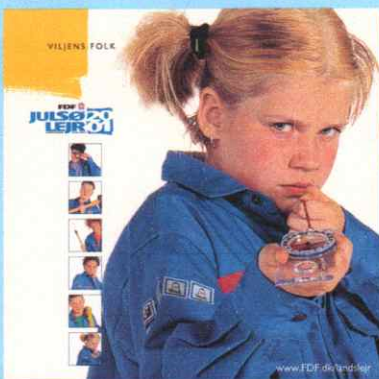

Landslejren 2001

FDF's Historiske Samling,
Sletten

Kampen mod Intetheden - Jagten på værdierne.

Intetheden trænger tættere og tættere på.

Det mystiske og sagnomspundne Slethnos er truet

Der er brug for, at vi alle står sammen, og at vi hver især kæmper det bedste vi har lært.

Vi må generobre de andre folks værdier. Kraften, nysgerrigheden, viljen, lidenskab, visdommen og håbet.

Kun på den måde kan vi tage det endelige opgør i slaget om Slethnos.

Fire formiddage og en eftermiddag skal du træne dine evner indenfor sammen med resten af din slægt på jagt efter værdierne.

Sådan kunne man læse i Lejrbogen, som alle deltagerne fik. Det var en opfølgning på det spændende og omfattende oplæg til lejren, som alle deltagerne havde fået i form af et flot 40-siders farvestrålende hæfte. "FREDENS FOLK - Myter og mystik". Her møder en flok væbnere en mystisk gammel mand, som fortæller myten om Tohu-va-bohu. Om den gang da Gud skabte jorden, og hvad der siden skete.

På de næste sider, kan du læse begyndelsen, skrevet, af Tine Lindhardt, som jo nu er blevet biskop.

På lejren var Intetheden personificeret ved farveløse personer i grå forbundsdragter. Dem skulle man holde sig fra, for ikke at blive indfanget af Intetheden!

Landslejrtemaer gennem tiden

Julsølejren 2001

Fortællingen om begyndelsen

"Der var engang, da det hele begyndte," sagde den gamle Aleksander til de seks FDF'ere. "Det var i tidernes morgen. Da var ingenting til. Jo Gud var til. Midt i ingenting. Ingenting- det kaldte de gamle for Tohu-va-bohu'. Det betyder øde og tomhed. Sådan var det i begyndelsen. Et hav af mørke og ingenting. Indtil Gud begyndte at skabe. "Lys", sagde Gud. "Der skal blive lys - lys - lys". Som et ekko kastedes Guds ord rundt i Tohu-va-bohu. Ordene dirrede og satte en bevægelse i gang. Tohu-va-bohu sitrede. Det revnede; ikke meget, bare lidt. Ligesom når man åbner en dør på klem, og en tynd, tynd stribe af lys kiler sig ind i mørket og får det til at gå midt over. Tohu-va-bohu gik i to stykker, som blev skubbet længere og længere væk fra hinanden. Og på den måde blev der et rum lige midt i Tohu-va-bohu. Det var ikke noget helt lille rum, det var faktisk hele verdensrummet, der blev til."

"Da først Tohu-va-bohu på den måde var sat på plads så lyset kunne få rum, ja så kom livet. Først jord og himmel. Så planter og træer. Så sol, måne og stjerner og til sidst dyr og mennesker. Ja det er en lang historie..."

"Sådan var det i lang tid. Der var rum og lys og liv og luft. Masser af det. Det var godt. Indtil pludselig en dag, hvor den store katastrofe indtraf. Ja, måske var det begyndt længe før den dag. Men vi havde bare ikke set det. Ikke før på katastrofens dag. Rummet blev mindre. Det skrumpede ind. Som et gammelt rynket æble trak det sig sammen og blev mindre og mindre. Sådan skrumpede verdensrummet. Der blev mindre plads, mindre luft, mindre rum, mindre lys. Til gengæld blev der masser af trængsel og masser af skubben råben og masen. Alle ville have mest muligt af den smule lys, der var. Alle ville højst op og længst frem for at få mest muligt af den

smule luft, der var. Ingen tænkte på de andre. Alle tænkte kun på sig selv.

Det var mærkeligt. Ingen forstod det. Hvordan kunne det ske? Hvor var Guds ord som skulle holde Tohu-va-bohu på plads? Gud var måske gået eller måske havde han glemt at tale? Men i virkeligheden var det ikke Gud, der havde glemt noget. Det var menneskene. De havde glemt, hvad deres opgave var. Menneskers opgave er at gentage Guds ord. Guds ord skal siges, igen og igen og igen og igen. Af alle mennesker, til alle tider, over hele jorden. Ellers falder verden sammen og bliver lille og trang. Det var det, der nu skete. Intetheden, Tohu-va-bohu bredte sig og klemte verdensrummet sammen. Det blev mindre, - ja, faldt sammen som en ballon, hvor man trykker luften ud. Der hvor mennesker levede, hvor børn legede og fuglene sang og himlen var blå og regnen faldt og solen skinnede. Der trængte Tohu-va-bohu ind og klemte luften og livet ud. Fordi Guds ord ikke blev sagt.

Gud så det selvfølgelig. Han blev vred. Han havde lavet verdens bedste verden. Det eneste mennesker skulle, var at passe på den ved at sige Guds ord igen og igen til hinanden. Men det kunne de ikke finde ud af. Eller også ville de ikke? Gud lukkede øjnene, vendte ryggen til og tænkte, 'de må sejle deres egen sø! Men pludseligt kom der et ord til Gud. Hvor det kom fra, vidste Han egentlig ikke. Det var der bare og faldt nærmest ud af munden på Ham, da Han åbnede den. "Jeg må vist hellere gøre noget" sagde Gud. Han vendte sig om, åbnede øjnene og så sin verden. Det var ikke noget kønt syn. Verden blev trængt og mast af Tohu-va-bohu. Dette Intethedens uhyre af tavshed og ondskab og isnende kulde.

"Jeg må skabe noget, der kan holde Tohu-va-bohu på plads, når mennesker nu ikke kan det,

eller vil det med gode ord," sagde Gud. "I tænker måske, at Gud bare kunne lave en ordmaskine, som kunne sige alle de rigtige ord – men den går ikke", sagde den gamle. Mennesker skal selv sige ordene. Til hinanden. Ellers er de ikke levende. Og kun levende ord kan holde Tobu-va-bohu på plads."

Derfor sagde Gud syv ord, som var så stærke, at de kunne holde Tohu-va-bohu stangen:
"Lidenskab, håb, kraft, nysgerrighed, vilje, visdom og smerte" og straks blev der mere luft, mere lys, mere rum, mere liv, mere glæde. Tohu-va-bohu blev skubbet på plads, hen på den plads, som Intetheden skal have 'Andenpladsen'. Under livet. Fordi livet altid skal have førstepladsen."

Fra indledningen til FREDENS FOLK – myter og mystik. Skrevet af Tine Lindhardt til JULSØLEJR 2001 som oplæg til lejren. De syv fortællinger var samlet i et stort hæfte, som alle landslejrdeleger fik udleveret i forbindelse med forberedelserne. Det var et omfangsrigt tema, der stillede

krav til både ledere og børn både idé- og indholdsmæssigt. Lejrens opdeling i lejrområder fulgte de syv stærke ord fra fortællingen. Det blev til jagten på værdierne og slaget mod Intetheden på det sagnomspundne Slethnos i ti dage med ca. 11.000 deltagere, som op til lejren var vandret det sidste stykke ad forskellige ruter.

Igen bød lejren på et omfangsrigt program med en masse opgaver og øvelser, men dog med en Slægternes dag med mulighed for at se hele lejren og tage på ture i omegnen. Som noget nyt var der arrangeret et fælles oprydningsdøgn efter lejren med en medarbejderfest. Også et kunstprojekt i samarbejde med Kulturrådet for Børn var med til at fortælle om FDFs værdigrundlag og lejrens idé på en ny og anderledes måde.

Dronning Margrethe besøgte lejren og deltog i den store fælles gudstjeneste på lejrbaalspladsen, der var fyldt over bristepunktet.